

Projecte d'Assegurança de Vellesa

Dictamen de la Comissió formada pels Drs. Josep Figa i Oliu, Miquel Maseras i Galtés, Antoni Pujadas i Fabregat, Joaquim de Riba i Sanz, Josep Trencs i Codoñes i Josep Masriera i Guardiola.—Assemblea de l'any 1920.

L'ASSEGURANÇA de Vellesa, o dit en altres termes; el que a una edat determinada els metges puguin disfrutar d'una pensió fixa que els permeti d'abandonar o relleuir l'exercici d'aquesta professió, esgotadora com la que mès ho sigui, és una necessitat viscuda per tots els que tenen un sentit de responsabilitat de la vida, i una obligació ineludible del Sindicat de Metges de Catalunya, que hem erigit en representant i protector del nostre estament.

El paorós espectre de la mort i la invalidesa ens tortura potser amb més força pel seu caire espectacular, però té un fons de dolor tal vegada més intensament humà aquell espectacle vergonyant, que ens passa desapercebut moltes vegades, del metge vell que no ha pogut obtenir altre guany durant el seu penós i esgotador exercici de la professió, que el justament necessari per a sostenir les seves obligacions apremiants, i que ha de treballar malgrat la fatiga amb tota intensitat, esperant la mort alliberadora; perquè, oh paradoxal!, ha tingut la fortuna de no caure en la postració d'una invalidesa definitiva, prevista, assegurada; mantenint una salut desproporcionada a les seves energies i la seva capacitat de treball.

Vingué, per fi, una Assemblea que va voler acabar amb aquest trist espectacle del company que, vulgues que no, ha de lluitar amb el metge jove sobrant d'energies, pletòric d'iniciatives, amb armes que resulten desproporcionades en una professió que es valoritza més l'audàcia i la novetat que el seny i l'experiència.

Com tot el que respon a una necessitat real, l'Assegurança de Vellesa havia estat repetidament reclamada i intensament defensada per l'opinió mèdica dins del Sindicat. Per fi aquella Assemblea ordenava el seu estudi immediat, i recabava que el metge sindicat tingués la forma de crear-se un dret en arribar a vell; que es guanyés pel seu propi esforç el repòs, la pau de la vellesa, sense necessitat de tenir que passar per la porta estreta d'una invalidesa dubtosa.

Era l'any 1927 que l'Assemblea prenia l'afortunat acord, i avui, després de dos anys, amb una bona voluntat que ha permès de suplir tota altra aptitud i que creiem que ha vençut totes les dificultats i obstacles; els que fórem honorats de redactar el projecte i fer els estudis que la pròpia Assemblea haurà de refrendar si hi ha cas, tenim el goig de presentar el nostre treball que hem de declarar, ben noblement i sincerament que creiem que reuneix totes les condicions de viabilitat.

L'activitat nostra, esmerçada en aquesta feina, ha tingut dues etapes ben definides. La primera, d'ençà que rebérem l'encàrrec del Consell després de l'Assemblea de 1927 fins a presentar un dictamen a l'Assemblea de l'any 1928; la segona des de l'última Assemblea fins ara que creiem presentar el projecte definitiu.

En la primera etapa actuà una Comissió que presentà un dictamen que substancialment és el mateix d'avui. Comissió que en la segona etapa fou fragmentàriament renovada cedint gentilment els seus llocs uns companys que ja havien presentat els seus treballs i les seves iniciatives a altres que podien aportar-hi nous estudis. En una i altra època, la Comissió ha tingut el goig de veure's assistida per l'opinió de molts d'altres companys que per mitjà d'articles publicats en el BUTLLETÍ ens han donat orientacions ben aprofitables.

Després del dictamen de la primera etapa, ajornat per una altra Assemblea per donar un termini més llarg per l'estudi i revisió de càlculs, el treball s'ha desenrotllat de manera que podem dir que no s'ha fet altra cosa que una àmplia i profunda revisió del dictamen anterior i, sense que ni un sol moment s'hagi prescindit de la possibilitat de reformar-lo bàsicament, prescindint àdhuc de la seva orientació fonamental, s'ha arribat a la conclusió, unànimement acceptada, que no es podia